

предложатъ въ църквитѣ отъ епархиитѣ си да пожертвуватъ за бълг. бедни църкви свещенически одежди, евангелия, кръстове, чаши, дискози, въздуси и всичко, което принадлежи къмъ черковното украшение. Като резултатъ отъ тия укази отъ Петербург. епархия били изпратени 30 съндъка съ черковни вещи.

Отъ писмото на З. К. се вижда, че той събиралъ книги не само за училищата, но и за нѣкаква публична библиотека, която щѣла да бжде основана въ родния му градъ Стара-Загора. Той успѣлъ да издействува отъ Руския синодъ и една *печатница съ 2 преси*, съ матрици и разни видове славянски и граждански шрифтъ. Интересно е, че той събиралъ и *земледѣлски модели*.

Тия обширни колекти сж дали възможность на Княжески, да влѣзе въ сношение съ голѣмъ брой, официални учреждения, длъжностни и други влиятелни лица. На своята просителски мисия той дължи, очевидно, и близкото си познанство съ Погодина, когото той нарича въ своитѣ писма „милостивый отецъ всѣхъ Болгаръ“ и „истинный попечитель и отецъ бѣдной Болгаріи“. За да събере цѣлия тоя грамаденъ материялъ отъ разни мѣста, Княжески ще е билъ, естествено снабденъ, съ солидни препоръжки, както „отъ Болгаръ“, на които е билъ пратеникъ, така и отъ влиятелни и видни руски хора, най-вече отъ славянофилскитѣ кръгове, между които на първо мѣсто поменатиятъ Погодинъ. Въ това сжщото време, края на 40-тѣ години, той ще е успѣлъ да получи и руско поданство.

Кога точно Захарій Княжески се е завърналъ въ България следъ сполучливо изпълнение на своята мисия, не се знае съ положителность — въ всѣки случай не по-рано отъ 1847 год. Въ родния си градъ той става учителъ и отъ тукъ, види се, успѣва да издействува две нови стипендии вече за девици, които да се подготвятъ въ Русия за учителки. Съ тия първи руски стипендии за девици се удостоили Саша Милкова и Анастасия Михова, сѣгнешната, Анастасия Тошева директорка на първата бълг. девическа гимназия въ Стара-Загора. Тия честити български девици, първи руски стипендиантки, самъ Княжески прекарва презъ границата, отъ Русе въ Гюргево, прѣоблѣчени въ мъжки дрехи, и ги настанява въ Одеса въ 1850 год.

За сждбата на изпросенитѣ отъ З. Княжески книги, църковни одежди и други предмети и материяли знаемъ, че тѣ сж били пренесени въ България, ала по разни причини частъ отъ тѣхъ, заедно съ печатницата, не могли да бждатъ използвани. Въобще грамаднитѣ сбирки на Захарія иматъ своята история. Его какво пише за тѣхъ единъ отъ неговитѣ биографи. „Въ това